

● Ertuğrul Çoban

Hurda

Dünüm bir damla sudur, yarınım kara toprak,
Saatimin tersine dönen bir parkurdayım.
Zamanı kâh yürüdüm kâh tükettim koşarak,
Âdem'i teğet geçtim, Nuh'tan beri turdayım.

Yolu nereye çıkar bu döngüye girenin?
Merkezkaç kuvvetine yenilmeyin, direnin.
Boşlukla çevrelenmiş bu fasit dairenin
Ne tam dışına çıktım ne de hepten burdayım.

Kurtarıp izanımı gerildiği çarımıhtan
Kaçıyorum beynimi didikleyen güruhtan.
Bedeni müteşekkil taşa dönmüş bir ruhtan,
İç içe, katman katman örülmüş bir surdayım.

Bazen bir kum denizi soğurur gözyaşımı,
Bazen kalemlle kelam yoğurur gözyaşımı,
Aşkla ezeli memba doğurur gözyaşımı,
Bazen asi bir sürgün, bazen de huzurdayım.

Onca esrar gizliyken Yusuf'un endamında,
Çözülecek sır mı var Firavun ehramında?
Değişen yok iblisin elmayı ikramında,
Davut'la Tur'a mihman, Muhammet'le Nur'dayım.

Vicdanlar takılırken nefis denen engele,
Bağlanmışız sevgiye hudut çizen pergele.
Gelir mi ki sükûnet, biter mi bu velvele?
Altı magma, üstü gök; bir derin çukurdayım.

Varlığından ırayan bu kemiğin, bu etin
Ne gömün hiçliğini ne de bir gün bekletin.
Kabil'den miras kalan devasa bir sıkletin
Altında can çekişen insan denen hurdayım.